

Жанна Олійник

Невигадана історія

Збірка поезій

Ярмолинці 2016

Олійник Ж.

Невигадана історія: зб. поезій / Ж.Олійник – Ярмолинці, 2016.
– 104 с.

Це перша персональна збірка талановитої Ярмолинецької поетеси, члена ВТС «Конгрес літераторів України», члена літературного клубу «Автограф». В книзі представлені шість розділів, в які вийшли кращі та останні вірші Ж.Олійник . З великої щирістю пише вона про себе, кохання, природу, роздуми про життя. Проникнуті біллю віршовані строки про сучасну Україну, Майдан, війну. Деякі вірші покладені на музику и стали піснями.

*Редагування, дизайн, друк: Гриб М.А., Слободян О.
Відповідальна за випуск: Гриб М. А.*

ЧЕРЕЗ ТЕРНИ ДО ОМРІЯНИХ ЗІРОК

Виражаючись фігурально, творчі люди, весь свій вік шукають себе. Є серед них, щоправда, справжні щасливчики: ті, хто потрапив на верхню частину айсбергу. У них все склалося, бо як мовиться, потрапили в обойму. Інша справа – чи змогли вони як належить реалізувати наданий карт-бланш...

А от тим, хто в силу не залежних від них обставин опинився нижче умовної ватерлінії, життя часто-густо натомість дає прикладні, далекі від інтелектуальної роботи заняття, водить околичними шляхами, наповнює дні буденністю. Вони, як тисячі інших сучасників, кого Бог не помітив своєю іскрою, отримують за те заробітну плату, авторитет у професійному середовищі, певні преференції та престиж. Однак в той же час їхні серця хочуть вирватися зі звичного кола, душі – просять романтики, очі – дивовижі серед сіризни.

Це – нагальна їхня потреба. Тому знайшовши шпаринку у щільному щоденному графіку чи у вільний від основної роботи час, а для жінок, це, ой, як важко, адже на них ще й лежить відповідальність за утримування трьох з чотирьох кутів домашнього благополуччя, вони беруться за пензель чи нитку з голкою, прилаштовують пальця до грифу і струн або усамітнюють з ручкою, щоб викласти віршованими рядками на аркуші паперу свої роздуми про відчуте чи омріяне, довколишній світ, стосунки між людьми тощо, і у пориві творчості народжують те, що тішить не лише їх самих, а й оточуючих, в чому, у принципі, має нагальну потребу кожна особистість, те, без чого не може існувати цивілізований світ: високе, прекрасне, а інколи й шедевральне – картину, пісню, вірш.

Такий фатум випав, зокрема, і ярмолинчанці Жанні Василівні Олійник. У найактивнішому періоді свого життя, працювала медичним реєстратором у районній лікарні, заочно закінчила Хмельницький технологічний інститут побутового обслуговування, справно виконувала і виконує сімейні і материнські жіночі обов'язки.

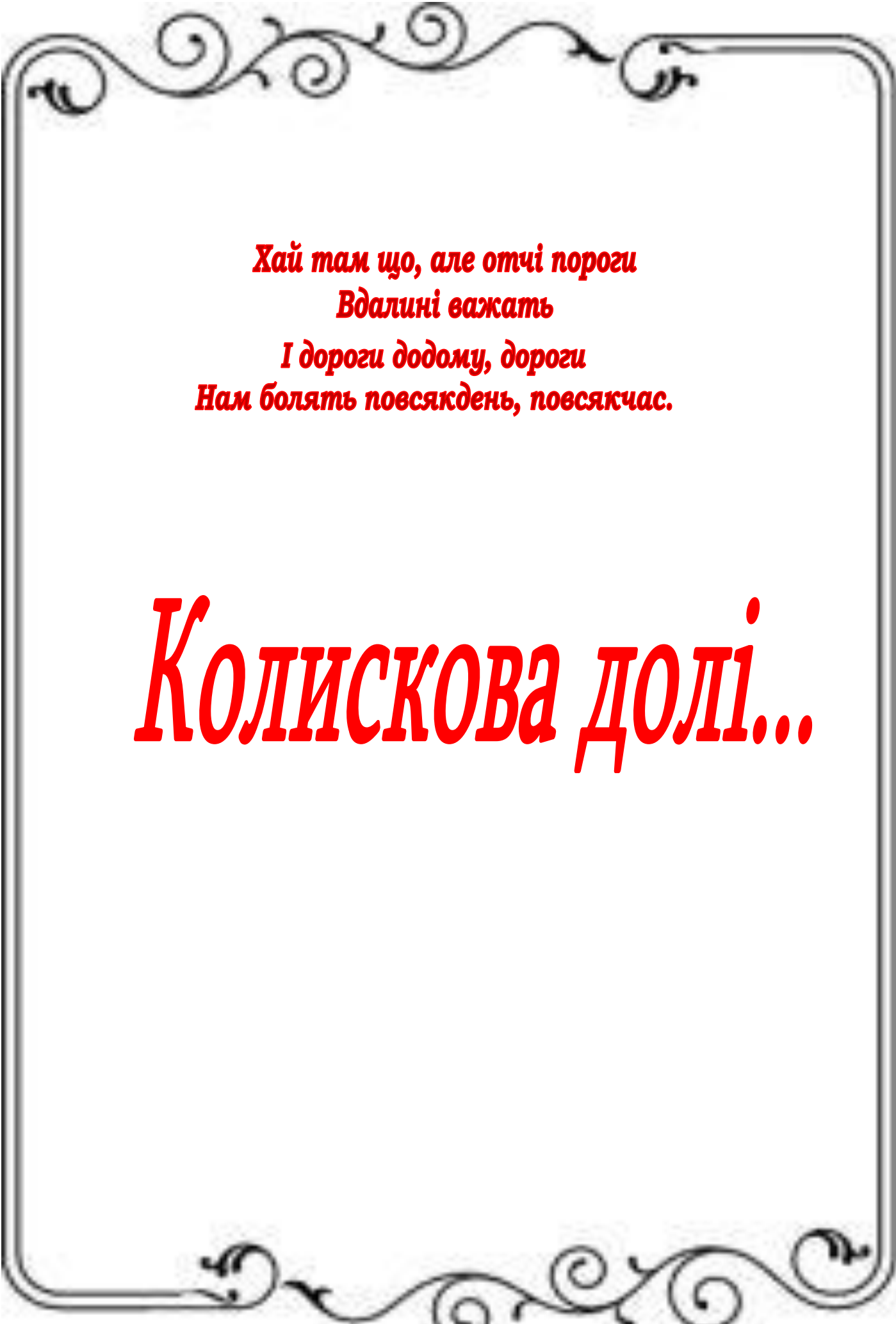
З дитинства Жанна Василівна мала потаємну пристрасть до поетичного слова, а, коли літа вже налаштувалися йти з ярмарку, відкрила в собі, що турбує воно її не лише як читача... Так були

написані перші дорослі вірші. Дякуючи тому, що у Ярмолинцькій районній бібліотеці створили літературний клуб «Автограф», жінка стала спілкуватися з самодіяльними поетами і прозаїками, які стали її друзями, ділилися власним досвідом, допомагали словом і ділом, згодом – з професіонали вищого масштабу, в числі перших влилася у обласний осередок Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». І все ширше розкривала потужність свого дару. Я можу з впевненістю сказати, якби у 70-ті роки минулого століття була така можливість, щоб Жанна Василівна Олійник вступила на стаціонар філологічного факультету вузу, то викладачі ще тоді помітили б її здібності до художнього слова та мислення і скерували б у потрібне русло... Проте – не нам, як казали древні, дано право «писати на скрижалях долі». Їй судилося пройти іншою, ніж нам хотілося б, стежкою...

Зате саме ми сьогодні маємо чудову приємність тримати в руках першу збірку без перебільшення зрілої у творчому розумінні подільської поетеси і глибше зануритися в її внутрішній світ, знайомлячись з кращими набутками її великого серця, неспокійної душі та проникливого розуму.

Дякую за таку радість директору бібліотеки Марині Анатолівні Гриб і її колегам, які втілили сокровенну мрію ювілярки і шанувальників таланту поетеси. А Жанні Василівні бажаю творчої наснаги, нових віршів та нових книг. Ніколи не пізно!!! Якраз і попутній вітер напнув саме Ваші вітрила...

Володимир Захар'єв,
голова Хмельницького обласного
осередку ВТС «Конгрес літераторів України»

*Хай там що, але отчі пороги
Вдалині важать
І дороги додому, дороги
Нам болять повсякдень, повсякчас.*

Колискова долі...

ТЕЗКА

Тоді, як батько й матір
чекали божий дар,
їм трапилася книга
про діву Жанну Д'Арк.

Отак гучне ім'я це
судилося мені.

Але характер діви,
що гартувавсь в борні
У спадок не дістала.

Чи слабкою була,
Чи може доля шансу
такого не дала?

То ж з нею не рівняюсь
та присягаюсь вам,
Що за високі цілі
і я життя віддам.

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

У рідні мамині долоні
Я вже ніколи не впаду.
Та є у мене право доні
Розповісти війну.

ТРИПТИХ

1

Була біда на цілий світ,
А дівчинці сімнадцять літ,
Була війна і медсанбат,
І стогін зраних солдат.
Так хочеш їм допомогти
Не помирай під ранок ти,
Не помирай, тримайся, брат,
Уже цвіте вишневий сад,
А за весною знов весна,
І може, скінчиться війна?

2

Була біда на сто доріг,
Солдат ту дівчинку зберіг.
Бомбардировка, стогін, свист,
Чимдуж до нього ти спішиш
І молиш: „Господи, ...єси...
Дядьку Іваночку - спаси!”
Він зіжме кулаки до болю:
„Не бійся, доню, я з тобою,
Надійну ти знайшла броню,
Міцнішу сталі і вогню”.
Прикрив собою вкотрий раз,
Прикрив і дівчинку він спас.
Не плач, в тім не твоя вина,
Хай буде проклята війна

3

До тебе крок зроблю свій я
Туди, де стугонить земля,
Тебе, як мати пригорну.
І стишу болю я струну.
З тобою стану пліч-о-пліч,
Живи і пам'ятай цю ніч,
Живи у згарищі, вогні,
Живи наперекір війні.
Солдат, здійснивши подвиг свій,
Пішов в останній вічний бій,
Лишився в світі небуття,
Щоб була ти і була я,
Щоб це налякане дівча
Колись мені дало життя.
І помолюсь: „Господь...еси...
Ти дівчинку оцю спаси...”
На сто доріг, на цілий світ
Війна свій торувала слід,
Та за весною та весна,
В якій скінчилася війна.

КОЛИСКОВА ДОЛІ

Син спить. Я задумливо слухаю тишу,
Дивлюся на сина і долю колишу.
Він виріс. Думками сягає вже неба,
Та долю для сина зростити ще треба.
Гойднула колиску, гойднулися зорі,
Гойднулися хвилі в далекому морі,
Гойдається Всесвіт, плекає надію
На щастя для сина, на здійснену мрію.
Я щиро молюся, я сліз не ховаю,
У неба я долі для сина благаю,
Добру, щасливу і світлу годину
Для тебе, мій сину,
для тебе мій сину.

БУВАЛО

Бувало, що у літню спеку,
Коли згасав потроху день,
Ми забували про безпеку —
Чужих бажалося вишень
Бажалось — сказано замало,
Ми смакували залюбки!
Чомусь так завжди випадало
Солодші в інших ягідки.
В житті іще й не те бувало...
Щось краще десь, як на біду
Та більше я не ласувала
Чужими вишнями в саду.

МИТЕЦЬ

Я творю борщ біля плити.
Ретельно фарби добираю
І так майстерно досягаю
У творчості своїй мети.
Такі яскраві кольори,
І натюрморт такий духмяний.
Дивлюся вглиб, дивлюсь згори:
Так, я художник непоганий.
Ще вся в захопленні ідей,
Нема митцю коли й присісти.
А голос сина від дверей:
«Матусю, як я хочу їсти».

ДЗЕРКАЛЬЦЕ

О, дзеркальце, збреши, хіба тобі так важко
Про стан гнучкий, і про легку ходу.
Про те, що я ще безтурботна пташка
І плину літ не слідочку-сліду.
А ти ввійдеш і згинуть всі напасті,
Печаль розвіє усмішка твоя,
А ми такі довірливі у щасті,
Ти, дзеркальце, якого прагла я.

О, мій непримиренний критик,
Дорослий син,
Чомусь завжди такий суворий
лиш ти один.
Так, в небі журавель літає,
що є, те є.
Я ж пташенятко пригортаю,
воно моє.
Бог коленому дав трішки хисту,
лиш розпізнай,
Що для одного може пекло,
то іншим рай.
Хтось візерунки вишиває
до забуття,
А хтось гаптує словом серця
саме життя.
Тож не згаси, тебе благаю,
надії свіч.
Щось може є живе й зелене
повздовж узбіч.
І трішки мамі підлестити
хіба то гріх?
Потрібно все ж передувати
калач й батіг.

Щире слово і пізня розмова,
Вітру свист - знов не буде й гроша,
Лиш осіння з негодою змова
Й пошматована болем душа.
Ще плече і рука й погляд брата,
Розуміння в мовчанні й ході.
Дочекаємось, мабуть, ще свята –
Копирсатися годі в собі.
Що журитись - збираймося в зграю,
Полетімо на захід, на схід,
І за межами рідного краю
Завершімо десь свій переліт.
Щоб гостріше відчути, пізнати
Те гніздечко у ріднім краю,
Де навчала пісень мене мати
І гойдала колиску мою.
Хай там що, але отчі пороги
Вдалині важать більше в сто раз,
І дороги додому, дороги
Нам болять повсякдень, повсякчас.
Дай плече своє, брате, дай руку,
Дай крило, щоб обпертись мені,
Бо не щастя, а болісну муку
Я знайду у чужій стороні.

Буруль дзвінкий веселий перестук –
То батьку-сонцю вічна данина.
Де мій маленький, неугамовний внук
Носик тулив до теплого вікна.
І дивуватись не пристав малий,
Всміхаючись в незвідані світи,
Що день такий яскравий і не злий,
І спробує хоч крок у нім пройти.

Молитва про сина
чистіша сльозинки,
Молитва про сина,
надії краплинки.
Молитва про сина
в густому смерканні,
Молитва про сина
на самім світанні,
Молитва до Матері,
що знала тугу,
Бо Сина віддапи
на біль і наругу.
Молитва ця вічна
у просторі й часі...
Молитов ще багато
у мами в запасі.

Ярмолинецький вальс

Містечко чарівне і рідне до болю,
Пишатимусь завжди я місто тобою.
Яке ти красиве - хоч взимку, хоч влітку
І схоже на ніжну трояндову квітку.

Приспів:

Танцюй, містечко, танцюй сьогодні,
На крилах несись в блакить,
Танцюй, містечко, танцюй сьогодні,
В цю урочисту мить.

Ярмолинецький вальс,
Ярмолинецький вальс,
Сьогодні звучить для вас.
На Ярмолинецький вальс,
Ярмолинецький вальс,
Ми запрошуєм вас.

Тебе так люблю я - не вимовить словом.
Пройдусь твоїм лісом,
Пройдусь твоїм долом.
Щасливо щоб жили ми тут, не тужили:
Ще пращури наші це місто творили.

І тут довелося й мені народитись.
Набратися сил і наснаги напитись.
І манить усіх нас стежина знайома,
З тобою, як з матір'ю, завжди ми вдома.

Причепурюсь до шарму і блиску,
Дочекаюся слухного дня.
Щира правда,
що місто Хмельницький
Є Ярмолинцям близька рідня.

Лиш би відстань оту подолати.
Це ж якійсь півгодини всього.
Та мені відмовляють у святі –
За проїзд вже
платить о-го-го.
За маршрут,
що вважається звичним,
Більше вже
за трьохзначний п'ятак.
Подейкують,
проїзд у Хмельницький
Буде коштувати, як на літак.

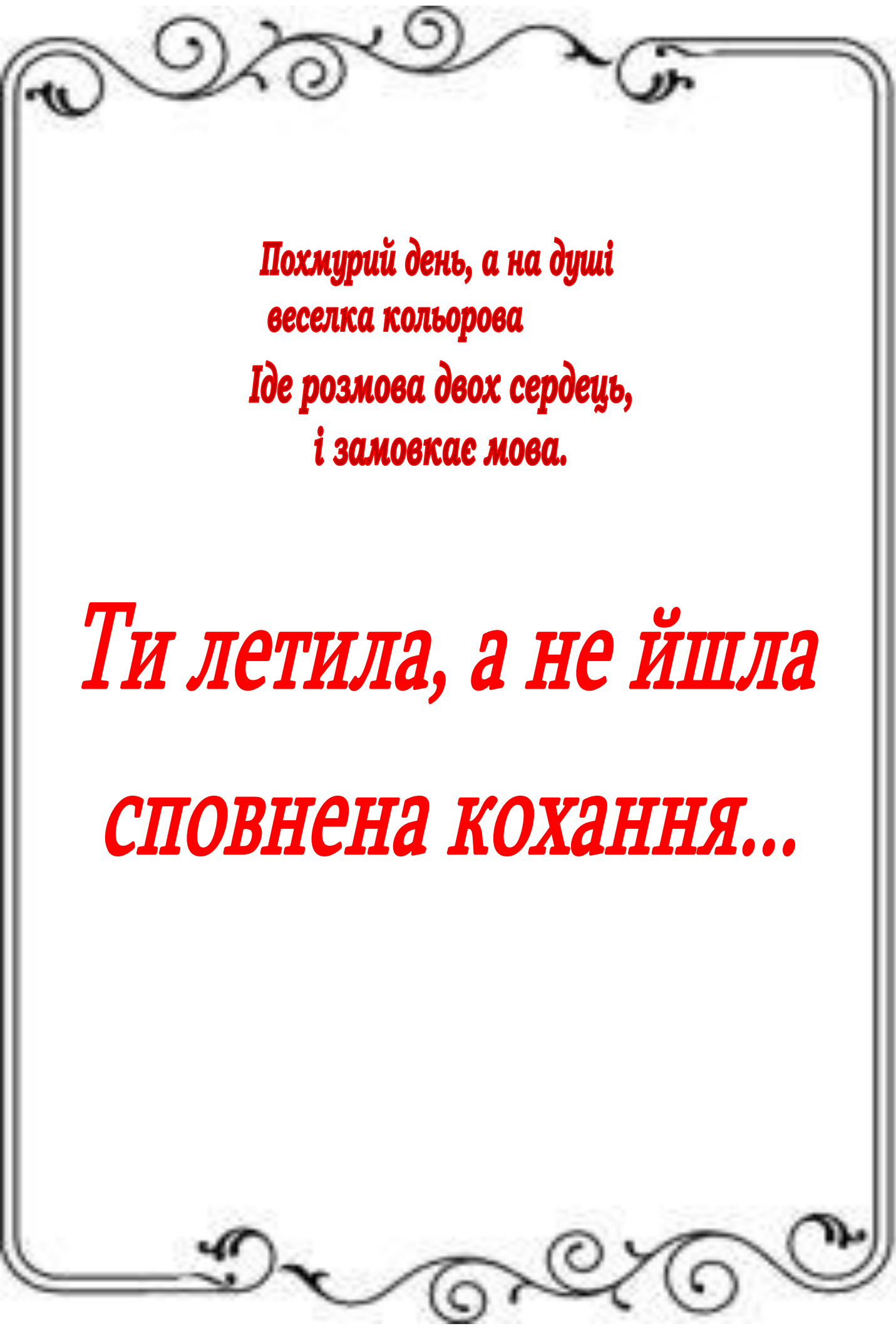
Я стою і потерпли вже ніжки,
Настрій вже і ні те, і ні то...
Прошу Бога:
"Ну, зжалься, хоч трішки,
Хай знайомий проїде в авто."

А ходили ж до Києва пішки,
Може досвід прочан перейнять.
На підборах зніму босоніжки,
Хай глузують - мені наплювають.

Місто манить...
А пішки - неблизько
Як же віддаль оту подолать?

Я замовлю таксі
на Хмельницький
Їхать дорого — теж благодать.

Смішно вам, а мені - ані трішки.
І багатиму друзів щодня: "Подзвоніть,
якщо ви на Хмельницький,
Бо у мене мала зарплатня".

*Похмурий день, а на душі
веселка кольорова
Іде розмова двох сердець,
і замовкає мова.*

*Ти летила, а не йшла
СПОВНЕНА КОХАННЯ...*

Ні, нічого немає між нами
Лиш очима зустрілись на мить.
Але ти мені снишся ночами,
Наче серце у прірву летить.
Я проходжу повз тебе байдуже,
Не прискорю до тебе ходи,
Але де взяти сили, мій друже,
Щоб зректися цієї біди.
Ті думки, що до тебе я лину,
Можуть виснажити душу без сну.
Я в обіймах твоїх не загину,
Я в очах не знайду твоїх дну.
Не судилося нам, не судилось,
Не для нас цей омріяний рай.
Моє серце вже майже скорилось.
Таємниця моя — не вмирай.

Ти летіла, а не йшла, сповнена кохання,
Хоч не перша ти була в нього... й не остання,
Він таке сказав зі зла... Дякувати Богу,
Що хоч сльози донесла до мого порогу.

Хвороба з назвою кохання —
Це муки з ночі до світання.
Та лиш загоїть рани час,
Як знов повернуться до вас
Жар, біль, неспокій, сльози — зливи,
Що вдієш — має рецидиви.

У серця обірвалася струна,
Як пліть висить беззвучна і сумна.
Й хоч серце вже від болю не кричить,
Навіщо серце, як воно мовчить.

Час лікує — прошу не лікуй!
Хай душа не зцілиться від куль,
Збережи мене від забуття.
Бо інакше ж я не буду я.
До болю, до вічного болю
Не бійся: я звикла — дарма,
Бо я захворіла тобою,
І ліків від цього нема.

ОДВІЧНЕ

Одвічна загадка любові?
Твою я тайну пізнаю
І знову серце рву до крові,
І падаю, і знов встаю.
Я вже втомилась так любити,
А не любити я боюсь.
Без тебе я не зможу жити,
З тобою щастям захлинусь.
Сьогодні ти зоря ясная,
А завтра темна-темна ніч.
Тебе я знаю і не знаю.
Побудь зі мною віч-на-віч.
Іще хвилину. Я благаю
У мої очі зазирни.
Мовчу я. Ти ж бо знаєш, знаєш
Все до самої глибини.
Я наче полум'ям палаю...
Це почуття не має меж.
Я в нім згорю до тла, та знаю,
Що ти згориш зі мною теж.

МІЙ РАЙ

Ти зрозумій в мені поета
У дні щасливі, дні сумні,
Цього пера й душі дуету,
Що був дарований мені.

Не всім, можливо, зрозумілу,
Але цього не прагну я,
Збагнув, щоб ти цю жінку зрілу
З світосприйманням немовля,

Що наче вперше відкриває
Цей світ на дотик і на смак
І все ж про нього дещо знає...
Ось так, коханий мій, ось так.

Відчути хочу світ оцей
яскравим і щасливим,
Щоб ранок, купаний в росі,
був ніжний і звабливий.
Сріблясті щоб пливли хмарки,
як хвилі океану,
Щоб ти кохав мене завжди,
єдину і жадану,
Вітрило вітер щоб нап'яв,
щоб жити не в пів-сили.
Гори, мій вогнику,
Поки тебе не погасили!

Сніжком засипало алеї.
Чи парк цей пам'ятаєш ти?
Тоді цвіли у нім лілеї...
Та в юність спалені мости.

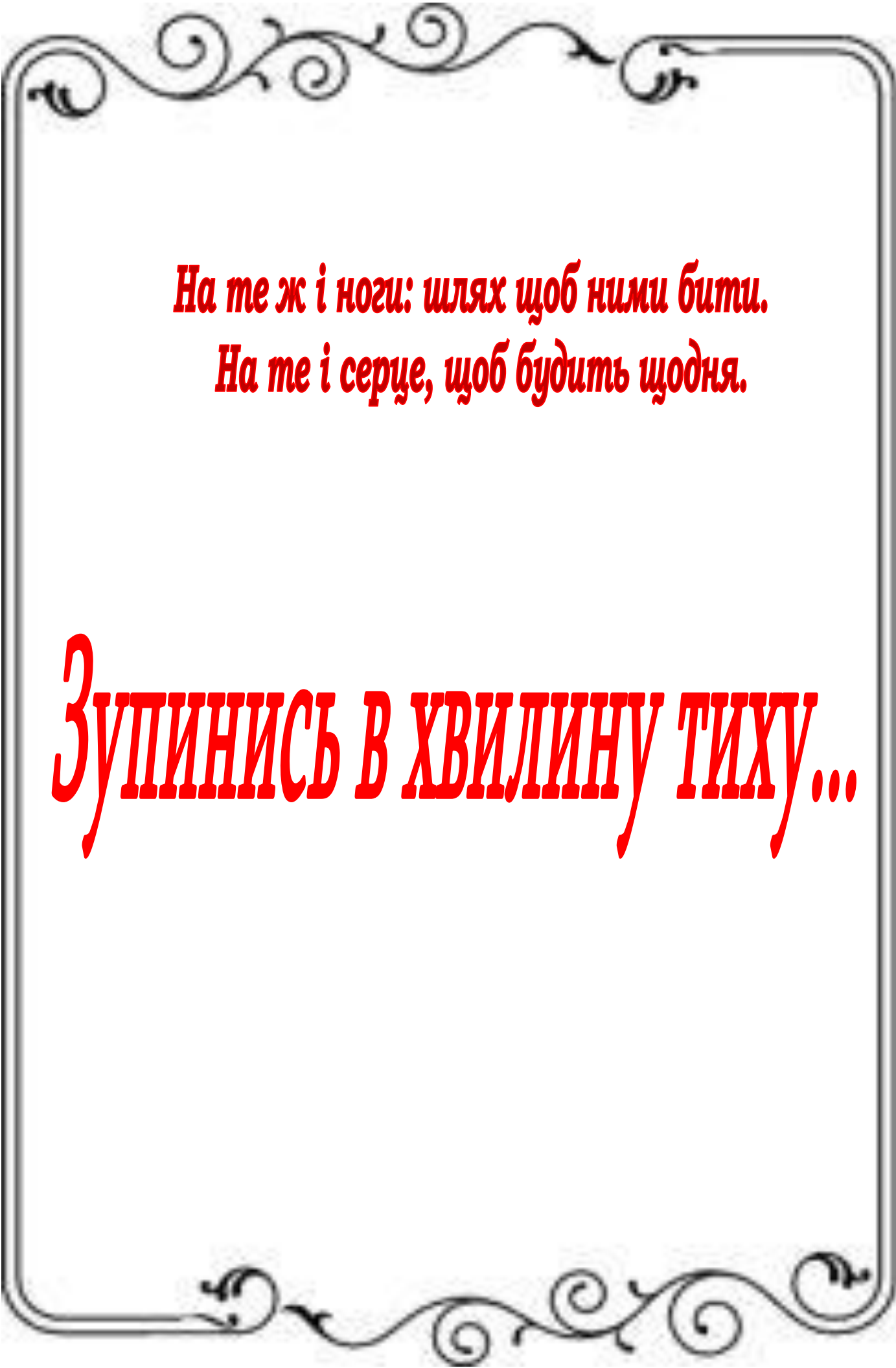
А ми такі були щасливі...
Лілей тривожив ніжний дух.
Під співи птаха пустотливі
Стелив нам шлях тополі пух.

І все було немов у казці,
Що карбувалася в рядки.
І обминали нас напасті,
І милувалися зірки.

І наші перші поцілунки,
І світу гостре відчуття,
Чаклунки-долі подарунки,
Де все ще разом
ти і я...

Не йди! Хай світ не вибухне бідую,
Хай попелищами не стануть наші душі,
Перебушуй весняною грозою,
В безкрайнім морі
клаптиком стань суші.

Вертайся, як у горах, відголосся,
Жаги тремтінням обпечи долоні,
Занурюй пальці у моє волосся,
Кохання квіти принеси червоні.

*На те ж і ноги: шлях щоб ними бити.
На те і серце, щоб будить щодня.*

Зупинись в хвилину тиху...

Не стоїть Земля на місці,
Все прискорює політ.
Інші дні і інші вісті,
Люди інші, інший світ.
Ми хвилин своїх не гаїм.
То не час — а просто кат.
Озирнутись не встигаєм,
Ні осмислювати втрат...
Зупинись в хвилину тиху,
Подивись на світ здаля,
Ще зарадь чиємусь лиху,
І притишить хід Земля.

Навіщо таке проведення,
Щоб мучитись від німоти,
Щоб падати в прірву камінням,
Так й не сягнув висоти.

Іще в політ не рвуться крила,
Іще в душі немає змін,
Іще вуста мої - могила,
А кров жене адреналін.

СПОГЛЯДАЮЧИ ЗОРЯНЕ НЕБО

Таємниця велика буття
Нерозгадана і незбагнена,
Закодована символом в генах
Споглядає очима життя.
Дивний світ загадкових планет
Невідомий, байдужий чи дружній
Для земних недосяжний ракет
А підвладний лиш думці потужній.
Не гнітить ця навала світів,
Не збентежує ницістю духу,
А дарує мелодику слів,
А дарує симфонію слуху.
Не піщинки, не вічності мить,
А Господні натхнення урочі,
Ми, той вогник, що вічно горить,
Ми, ті зорі, що дивляться в очі.

Стоїть на пристані душа моя прип'ята.
У тихій бухточці стоїть, чекає свята?
Чи розірвати ланцюги їй вже несила?
Та я й сама уже боюсь нап'ять вітрила.
Боюся шторму, хвиль баских і океану,
Боюсь, що я сама себе введу в оману.
Та чи потрібні їй вони, вітри свободи?
Лиш хто питатиме мене моєї згоди

ЧЕРЕЗ ТЕРНИ

Через терни до зірок —
не зрікаючись мети,
Через терни до зірок —
не одне життя нести,
Через терни до зірок —
спопеляючи мости,
Через терни до зірок —
не летіти, так повзти,
Через терни до зірок —
хай не вистачить життя,
Через терни до зірок —
і немає вороття.

Чи виписалась вся і в тому гніт тривоги,
Чи в тім, що наперекосяк ідуть усі діла,
Чи в тім біда, що не знайду дороги,
Яка б мене кудись та привела.
Все тикаюся носом, як щеня,
Що ще сліпе і не гаразд ходити.
На те ж і ноги: шлях щоб ними бити.
На те і серце, щоб будить щодня.
Усе знесу — ТИ тільки не схолонь
До бід чужих, як до своєї муки.
Щоб чути дружні дотики долонь,
Сердець чиїхось життєдайні стуки.

НІЧ

Печально в вікна заглядає ніч,
Неначе хоче щось мені сказати.
Відчиню двері і впусти до хати
І залишусь із нею віч-на-віч.
Чого сумна і де твої зірки,
Чом човник-місяць небом не блукає?
Ти відігрійся, запалю свічки
Іще тебе міцним напою чаєм.
Таких гостей ще в мене не було,
А за вікном крутило і мело.
Заснула як не відаю сама,
Прокинулась, а ніченьки нема.

У літній день... перед кінцем.
Коли вже спека жар віддала,
Закинув руки над лицем,
Старенька жінка тихо спала.
В струмочку плюскалась вода,
Торкався вітерець волосся,
Наснилось їй, що молода,
І ще не все в житті збулося.
Це втома жінку підвела,
Заколисали лісу звуки.
І... наче німб навкруг чола,
Натруджені світилися руки.

ПРО ГРОШІ

Один в нас Бог, один правитель
І над законами закон,
Душі і тіла повелитель –
їм молимося без ікон.
Вони самі - ікона світу,
За них - на зраду і на кров,
По них впізнаєш ти еліту,
Для них немає перепон.
Універсальна перепустка
Відкриє двері всі й шляхи.
Чи, люди, кров жива в нас згусла
І стала дрібною трухи?
Могутню не зламаєш спину,
Не переб'єш її крильми.
Вони ведуть нас до загину,
1 в цім повинні тільки ми.
Вони не пахнуть - ми просякли
Смородом здирництва й брехні.
У поклонінні їм залякли
По лікті руки у багні.
Така сумна й гнітюча повість, Що полишає гіркоту.
Нам гроші замінили совість,
І людяність, і доброту.

ОДА КОЛГОСПНОМУ КОНИКУ*«Зупинка коней заборонена»**(дорожній знак)*

- Дядьку, скажіть, чого стерня не орана,
В колгоспній стайні родичів нема?
- Йди звідсіля, охляла кляча зморена,
Тут і стоянки коней вже катма.
- А де, старий, та річка щастя мого,
Яка була без берега, без дна?
- Води в тих берегах, що сліз у неживого,
Вона тепер для коней не питна.
- Агов, ковалю, кузня дише жаром?
Мої підкови шлях важкий розбив.
- Я б підкував тебе, гнідий, задаром.
Та вже ключі від кузні загубив.
- То поведи, хлоп'я, у луки соковиті,
Де в літню ніч табун із другом пас.
Про ночі, наче чарами налиті,
Лише дідусь розповідав не раз.
- Знатурилась, водій, крута машина?
— Мені довірся у безмежжі див.
Мотор не чхне і не осяде шина,
А ти відчуєш вершника порив.
- Пробач, гривастий, поступись з дороги
Зревів мотор у сотні кінських сил.
Ти вже старий, недужі в тебе ноги.
— Та я ще душу маю й пару крил!

О, небо вічне, в чім твоя загадка?
Як дух твій розпізнати, зрозуміти?
Ти - чорнозему неозора грядка,
Де розсівають зорі, наче квіти.
То лагідне, то дике в непокорі
Кидаєш блискавиць вогненні стріли,
Невідворотне, наче виклик долі,
І мудрими не завжди зрозуміле.
А журавлі, що знають вартість небу,
Пір'їну скинуть, щоб збулось повір'я.
Небесна далечінь, я дотягнусь до тебе,
Якщо ти понад маминим подвір'ям.

ІСТИНА ЖИТТЯ

Життя вся сила в істинах простих:
Любов, добро і совість не зітліла,
І сором той пекельний, що не втих,
Бо не завжди служити їм зуміла.

Впіймати невловиму мить,
Як вічність осягнуть блакить,
Бо тихо так хмарки пливуть,
Неначе більше нас живуть.

ГІМН БІБЛІОТЕКИ

Скарбниця тут земних талантів й знань
І загадок земних розгадки і гіпотези
І людства вічна тема сподівань
Бібліотеці, храме мій, високосте.

Лікують душі ямби і хорей
І мудрість всіх віків відкриють нам філософи
Усі твої надбання для людей
Бібліотеко, храме мій, високосте

Твої роки - поважний вік людей
А слово Храм не знає часу впливу
І плід духовності зміцніє і зросте
Бібліотеко, храме мій, високосте.

Твори, як ти творець, хвилина вже настала
Тримайсь того, що є, та не забудь, дивись
Чим жив і що ростив, коли земля стогнала,
Агукнеться тепер, відізветься колись.
Будь боєм боротьби і поля хлібодаром,
Любити землю цю хай вистачить жаги,
Себе не розпорош, не розтранжир задаром,
І не бажай похвал, і заплати борги.

У всіх своя Голгофа,
У всіх свій ешафот.
Хоч я не діва Жанна,
але й не дон Кіхот.
І поки зло й неправда
на цьому світі є
Таке зболіле серце
не скориться
моє.

ПОЛЕ ДОЛІ

Людина поле перейшла
й присіла відпочить,
Щоб важкий тягар років
з пліч скинути на мить.
А там кульбабки цвіт жовтів
у росяній траві,
У листі вітер шелестів,
співали солов'ї.
Душа звільнилася від пут,
і геть забула ти...
Скінчилось поле долі тут
і вийшло за світи.

Як Бога ради подають —
І в цьому ніде правди діти —
Чомусь простого слова суть
Ми перестали розуміти.

Чекаєм підступу від слів,
Шукаєм недомовок в ньому.,
Не розмикаєм хмурих брів,
Не довіряючи нікому .

А слово може боронить,
Спасти приречених до страти,
Блаженства подарує мить,
Що сієш — те і будеш мати...

Вони, як паростки, звелись
Життєвим нашим спільним полем,
Що заколосяться колись
добрим чи болем.

А наше сумління приходить без стуку,
Заправськи приходить, неначе в свій дім.
Костри щем роздмухує болісну муку
І стане судом непідкупним твоїм..

Не змусиш під дудку твою танцювати —
Себе заспокоїв: “Ну, ось пронесло”,
І вже не помітиш усі свої втрати,
Не знищиш колись заподіяне зло.

Як книгу, листає усі твої роки,
З’ясує, хто друзі, а хто вороги,
Чи вчасно засвоєні долі уроки,
Здобутки применшить
і збільшить борги..

Намішано у світі всього
В цім світі кривди та добра
Де без добра немає Бога,
А без гріху немає зла.
Нести б добро завжди й повсюди
У вчинках, в помислах, в душі
Так, щоб його відчули люди
Й в цім присягнути у вірші.

Технар ви, практик чи естет
Усім потрібен Інтернет.
На все дасть відповідь сповна
У нього голова ясна.

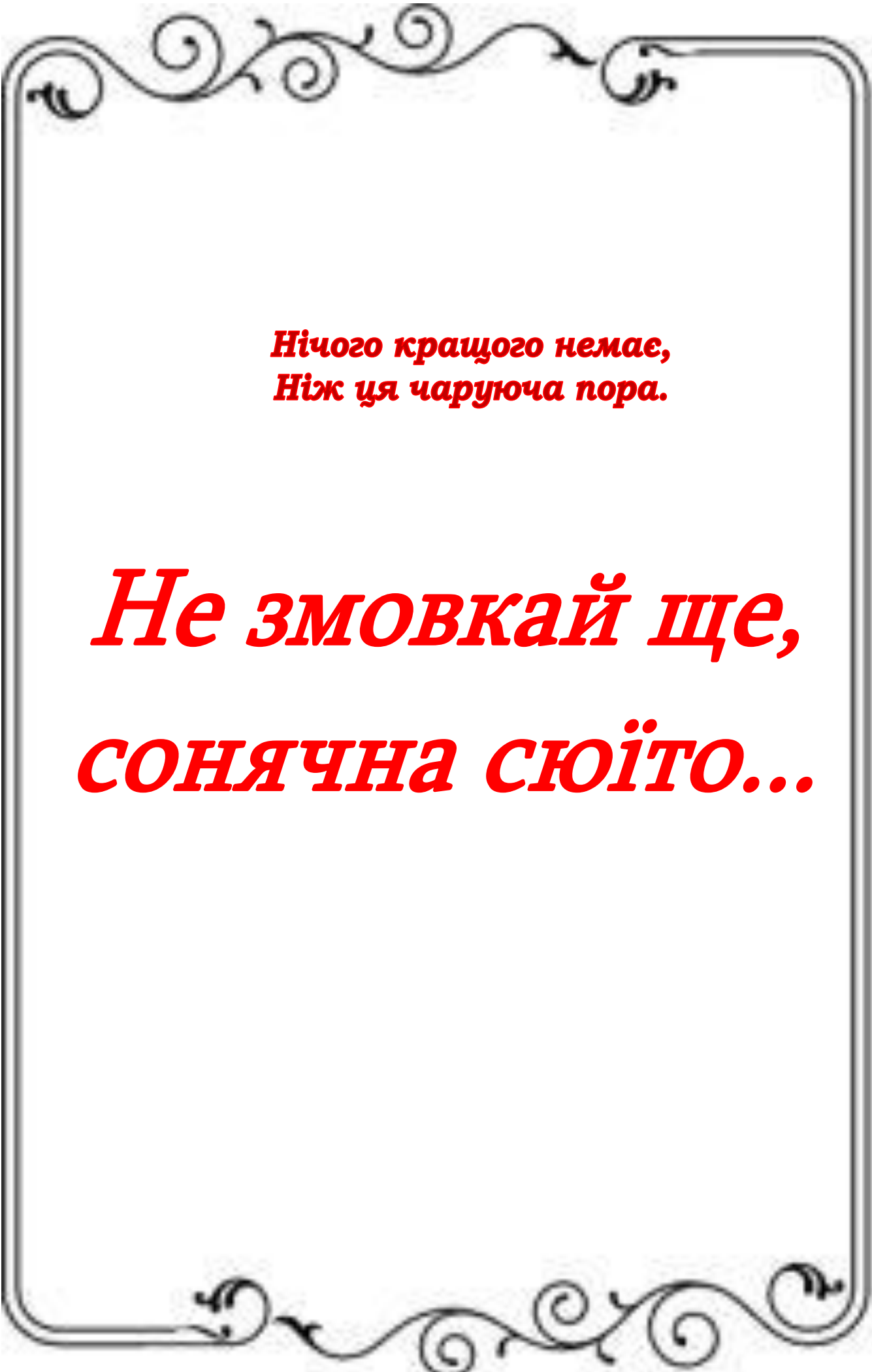
Близьких з'єднає водночас,
У коло друзів скличе нас,
Навчить пекти смачний пиріг
І дасть прогноз на дощ чи сніг.

Відкриє тайни Інтернет
Далеких зоряних планет,
Вглиб океану зазирне
І висвітлить життя земне.

У справах наших ноутбук -
Неначе доктор всіх наук,
Що до снаги вам – все будь-ласка.
Здійснилася фантастів казка!

Та знайте міру бо життя –
Це неймовірні відчуття!
Хоч бачить віртуальний світ
Вертайтесь до земних орбіт.

***Потроху листя опадає,
И в душі все грішне віджива.***

*Нічого кращого немає,
Ніж ця чаруюча пора.*

*Не змовкай ще,
сонячна сьюїто...*

ОСІНЬ

О, тиха осінь, тепла осінь,
Іще ні крапельки жалю.
Чому не помічала досі.
Що проживаю у раю.
Печаль іще клубком не треться
До ніг моїх, мов кошеня,
Ще сонце лагідно сміється
До мене майже не щодня.
У ній усе так поетично...
Казковий ліс і річки плес
Переливаються велично
В стрімку симфонію небес.
Потроху листя опадає,
И в душі все грішне віджива.
Нічого кращого немає,
Ніж ця чаруюча пора.
Туману вранці поволока,
І осінь щедрість ллє у світ.
А просинь, Боже, яка просинь,
Аж серце проситься в політ!

ВІХОЛА

А у травні віхола, віхола...
Чи це, мабуть, я з глузду з'їхала.
Вітер віти гне, трава стелиться.
Може все мине, перемелеться?
Облітає цвіт та не зав'язок,
Поласуєм ще смачних яблучок.
Пригорни міцніше до серденька
До зими іще... як до небонька.

КІНЕЦЬ ЛІТА

Тихо, тихо стелиться в долині
Травами стриножений туман,
Вітерець тріпоче на калині,
В китицях червоних, сарафан.
Не змовкай ще, сонячна сюїто,
Ще не переорюйся стерня,
Веселкове і звабливе літо
Підкую, як бистрого коня.

Розкриє сонце золото долонь,
І вибухнуть бруньки в безвучній силі,
Вітрець-пустун торкнеться ніжно скронь,
Розбудять вранці світ пташата милі.
Знайду нарешті істини зерно
І ним засію поле, аж за обрій.
І хтось загляне у моє вікно,
Хтось дуже мудрий і, напевно, добрий.

Осінь плаче дощами рясно,
Під ногами — іржаве листя.
Не буває нічого вчасно,
Падолиста прийшло, падолиста
Опадають безсилі крила,
Не підніме їх пружний вітер.
І, здається, ніяка сила
Не зуміє цей світ зігріти.
Небо майже лягло на плечі
І на чатах невтішні хмари.
Лиш далекі ключі лелечі
Ще колись принесуть стожари.

СОНЯЧНИЙ ВІРШ

Радію сонцю я
так, як радіють брату,
Гостинців припасу
на всю свою зарплату.

І напечу млинців,
що так на нього схожі.
«Заходьте у мій дім»
знайомі й перехожі.

Ці сонечка малі
розложу по тарілкам,
Подам до них медку,
подякувавши бджілкам.

І стане так мені
і добре, і мило.
Промінням золотим
квартиру всю залило.

СОН В ГРОЗОВУ НІЧ

Громи спадають у ставки на дно,
Шиплять, як змії, в травах блискавиці,
Відсвічують їх спалахи — зіниці,
І грає кров, як молоде вино.

А я веду свою шалену гру,
Ловлю їх при землі й до ніг складаю.
І наче та чаклунка, не гуру,
Обпечених долонь не відчуваю.

Твоє, осінь, личко змарніле –
Останній прощальний привіт,
Неба полотнище сіре,
Чорне мереживо віт.
Зимі поступайся правами
Пручатися далі дарма.
Засипле своїми дарами
Нас біла пухнаста зима.
Розвісить гірляндами зорі,
Спереже пасками доріг,
Розкидає блискавки долі,
Камінням коштовним до ніг.
Наверне в дитинство, у казку,
І я зачаруюсь сама.
Тобі віддаюся на ласку,
В твоє володіння, зима!

Дорога пахне пилом, споришами,
А поле - маками, волошками, житами,
Матусі руки - ласкою святою,
А серце - грозами, не відає спокою,
А квіти - квітами: розкуто, ніжно, п'яно,
Кохання — сонечком, що сяє спозаранку,
А вітер - різно: він у непокорі...
А як далекі духмяніють зорі?

ОСІННІЙ ПЕЙЗАЖ

Митця довершена картина:
Дощ у вікні, а за дощем
Горить черешня, мов купина,
Неопікаючим вогнем.
Яскравим світлом душу гріє
І сипле на папір рядки,
І воскрешає всі надії,
До зір здіймаючи думки.
Що дощ? Він серця не остудить,
Що вітер? Хай у груди б'є.
І дякує за все, що буде,
І дякує за все, що є.

Ялини у шубі біліють,
Стриножило води ріки.
Від холоду пальці німіють,
І мерзнуть у небі зірки.

З'явилася з лементом згряя
І криком сполохала ліс.
Птахи оці чорні - сама я
У вимерзлім річищі сліз.

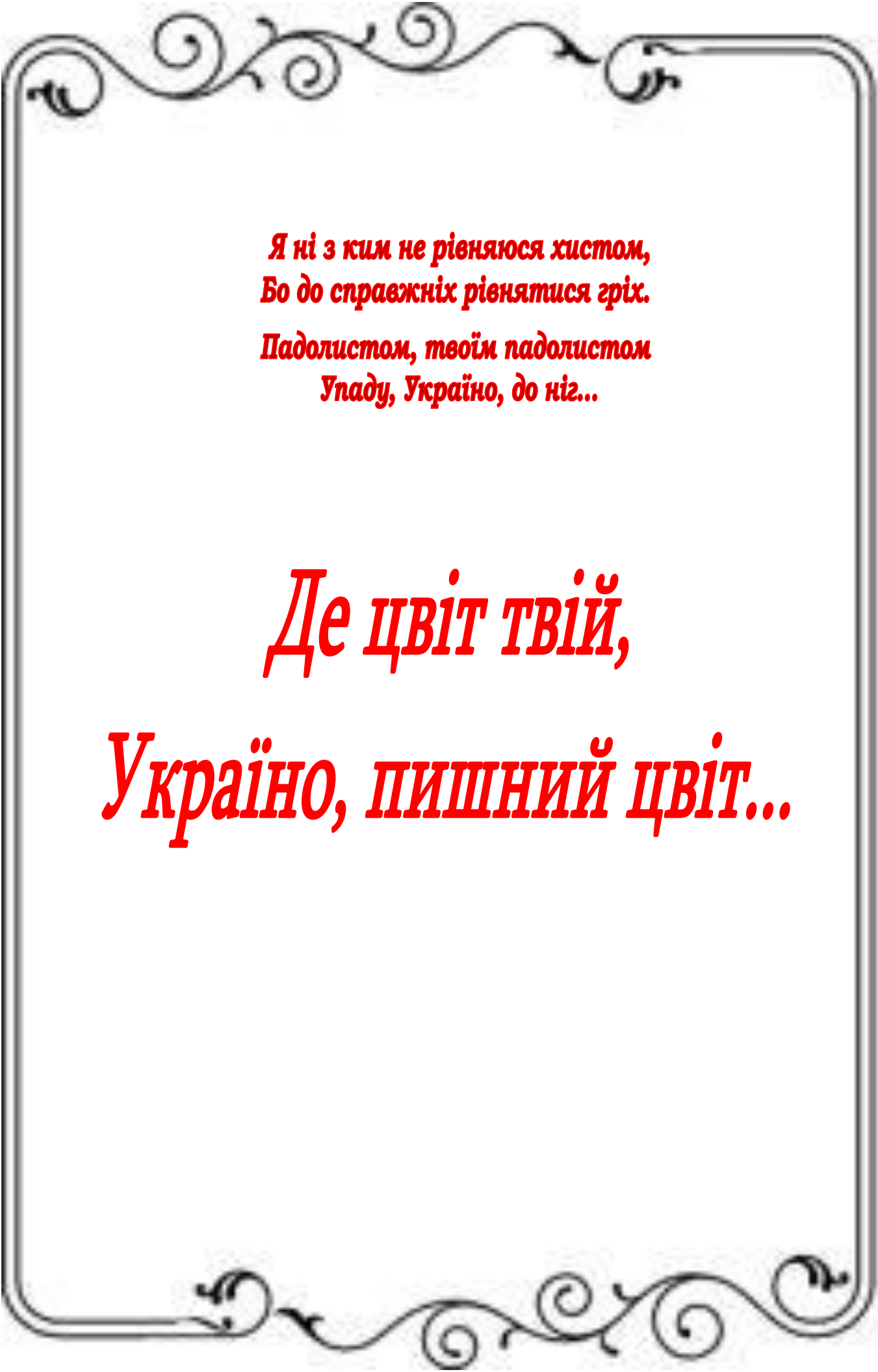
Я іншим залишу надію.
Шляхи, ген, всі як замело.
Ти знаєш, я навіть радію,
Що світом відходить тепло.

Осіння ніч. Сон вдома не ночує.
В намисто я нанизую слова.
Не бачать очі, але серце чує,
Як за вікном з дерев летить листва.

Ошатним вже не пройду завтра садом.
Всьому свій час, що вдієш — вуалю.
Невже колись ось так із листопадом
Листком осіннім відлетить Земля.

А небо приручити не вдається,
Воно сьогодні зорями сміється.
На завтра позбиткується над нами
І загуркоче в грозові там-тами,

Веселку-диво пензлем намалює,
До болю нас промінням зацілує,
Та ввись покличе ніжну світанкову
І подарує зоряну підкову.

*Я ні з ким не рівняюся хистом,
Бо до справжніх рівнятися гріх.
Падолистом, твоїм падолистом
Упаду, Україно, до ніг...*

*Де цвіт твій,
Україно, пишний цвіт...*

ЕЛІТІ НАЦІЇ

Де цвіт твій, Україно, пишний цвіт,
Що облітає знов не давши плоду.
Яким богам ти молишся в угоду,
Що безпорадністю лише дивуєш світ.
Історії не осягаєш віх.
Коли прислужиш власному народу
І порятуєш немічну свободу?
Пророки є, та ми не чуєм їх.
Де домінують гроші, влада, хіть,
Там жевріють бездушно і убого.
І хто нас вбереже від всього злого,
Ми живемо наприкінці століть.
Бажати мало - ще потрібно вміть.
Чи не тому в нас все не слава Богу.
І чи позначимо свою дорогу
Нового людства — нову віть?
І скільки зможемо іще знести,
Та в Бога не буває все без міри.
У силі духа і силі віри,
Надії і любові скреснеш ті.
Я вірю!

УКРАЇНІ

Я не перлів сліпучих намистом,
І не співом, як ті солов'ї,
Падолистом, земля, падолистом
Упаду на дороги твої.
Щоби злитися з тими шляхами,
По яких мене доля вела,
Де від роду, від тата і мами
Дух черпала, як із джерела.
Є Господь - та правічна любове,
Пісня є, що пливе за поля,
Не змаліється в серці ніколи
Та, до щему кохана земля.
Вистій, визрій - тобі бути й бути,
Спраглий роде, Вітчизно моя!
Хай моє колись щезне, забуте,
Невідоме нікому ім'я.
Тільки слово, що зцілює рани,
Що іде від святої ріллі,
Вже не докором — совістю стане
І дітей поведе по землі.
Я ні з ким не рівняюся хистом,
Бо до справжніх рівнятися гріх.
Падолистом, твоїм падолистом
Упаду, Україно, до ніг...

УКРАЇНЦІ

*Присвячується земляку, майданівцю і
добровольцю Віктору Боднару та
канадському волонтеру,
вихідцю з України Петру Шкільняку*

Їм долею судилось зустрітись в Щасті
В самім пеклі війни, де рясніють напасті
Вони з різних країн, але відстань не вада

– «Правий сектор Україна»

– «Правий сектор Канада»

Міцний потиск руки, погляд вічі у вічі

Скупі фрази й солоні слова чоловічі

Совість їх поводитир, а не уряд чи Рада

– «Правий сектор Україна»

– «Правий сектор Канада»

Добровольцем пішов, бо змиритись несила

Я інакше не можу, пробач мені, мила

Задля тебе, доньки і онуків заради

– «Правий сектор Україна»

– «Правий сектор Канада»

Волонтер на війні теж герой із героїв

У смертельному Щасті зустрілись ці двоє

В їхніх мужніх серцях не поселиться зрада

– «Правий сектор Україна»

– «Правий сектор Канада»

В усі грізні часи завжди були герої

Боронити Вітчизну ставали до зброї

Час настав і для них, бо це честі їх справа

– «Правий сектор Україна»

– «Правий сектор Канада»

Ой ховала мати сина, ховала.
Колискової йому заспівала.
Спи спокійно, сину мій, ясне сонце,
Не постукаєш вже у віконце.
Вже не ступиш на поріг, скажеш: «Мамо,
Чом встаєш, рідненька, так рано-рано?
Вже літа твої, на жаль, не на літо,
Порадій сповна цьому світу».
- Як мені радіти, синочку?
Вбрала тебе в кращу сорочку,
В ту, котру сама вишивала,
Стьожку до стьожки добирала.
На вінчання вишила тобі, сину.
Не судилось. На війні ти загинув...
Чорним кольором жура розлилася,
А червоним кров твоя запеклася.
Час тобі у вирій збиратись,
Бо чекають побратими-солдати.
Чуєш, дзвони тебе всі вітають,
Бо загиблі на війні царство мають.
Ой летіли птахи в вирій, летіли,
Покружляли над подвір'ям, не сіли.
Розчинились в вишині - сині-синій...
Віддали серця свої Батьківщини.

НОВОРІЧНІ БАЖАННЯ

«Про що я мрію?» - запитаєш ти
Не забарюся я відповідь знайти,
Щоб було вдосталь снігу для санчат,
Щоб було тепле хутро у зайчат,
І щоби на кожнісінький поріг
Прийшов з добром Новий Щасливий рік!
Щоб радо усміхались малюки,
Ніхто щоб не втирав сльози з щоки.
І щоб настав вже той жаданий час,
Коли б вогонь війни зітлів, погас.
Щоби наш уряд поважав народ,
А не співав собі хвалебних од,
Що врешті засудили всіх катів,
Тим втишили народу біль і гнів.
Щоб Бог не полишав нас у біді,
Не гинули щоб хлопці молоді,
Не плакали би донечки й сини
Батьків, що не вернулися з війни.
Щоб не зреклись героїв ми своїх,
Хто на Майдані, хто в бою поліг,
І тих скалічених уже на все життя,
Лиш пам'ять не потерпить забуття.
Козацький дух, щоб у кожному воскрес,
Щоб наша міць зростала до небес,
Щоб хата з краю - вже не наш девіз,
І щоб комусь притисли добре хвіст.
Ялинка щоб засяяла в вогнях,
Щоб прилетів свободи вільний птах,
Щоб були мир і спокій в Україні
Нужденній, зболеній та рідній і єдиній.

Не вбивай синів моїх

Не вбивай синів моїх - бо я мати!
їх плекала квітами біля хати.
Доглядала, щоб росли ставні, дужі,
І щоб вродою були наче ружа.
Наче сонечко, теплом завжди зігрівала,
Наче дощиком добром поливала.
Вже зросли сини мої прехороші,
Щоби вивчити обох склала гроші.
Щоб були поміж людей у повазі,
Не зганьбили себе в жодному разі.
Ти ж посік синів моїх градом смерті,
Ліпше, дітоньки, самій було вмерти.
На шматочки розірвав мою душу.
Задля пам'яті обох жити мушу.
Надгрібки поставлю їм, складу гроші,
І посаджу квіти там прехороші.

Не звикнеш до болю, до втрати,
А втрати - пекельні жалі,
Відходять і вічність солдати
Лишаючи слід на Землі.
Заплакали вдови і діти,
матусі зів'яли з лиця
Вам пам'ять, вам вдячність, вам квіти,
Як рано спинились серця!
Цвіт нації в полум'ї гине,
Війні ще й не видно кінця.
Та ворог ні за що не спине
Усіх патріотів серця,
Кому ж стала матір чужою?
Збирайте валізи й гайда,
За вами свавіллям й бідою
Новітнього часу орда.
Нам було і є що втрачати.
Вам марився легкий успіх.
Лягли в рідну землю солдати.
Ви ж в шахтах топили своїх.
Сусіде, мій вороже, брате,
За тебе також помолюсь.
Як більма з очей твоїх зняти,
Велика й збезчещена Русь.
Народ ще отямиться, знаю,
І вклониться брату: "Пробач",
та довго ще в рідному краю
Стоятиме стогін і плач.
Тримаймось, бо ми того варті.
Надіймось, бо ми ще живі.
Єднаймося, браття, єднаймося!
На даній нам Богом землі

Зневірились у сподіваннях -
та не в собі - самих!
І боляче душі від фальші
і біль не втих,
І гіркота розчарування –
вогнем в серцях
За совість встали на Майдані,
а не за страх.
Чи зрадили, чи відступились,
піді вгадай?
А обіцяли, обіцяли
спасенний рай.
І кожен б'є себе у груди -
«святий, свята»!
Даруйте, правда, добрі люди,
одним - одна!
За гідність встали на Майдані -
Майдан без меж.
Свою ж ви гідність розтоптали
і нашу теж.
Та за полеглих в бою правимо,
мов Фенікс - птах,
У повний зріст ми знову встанемо
здолавши страх.
Ні ти, ні я Майдан не зраджу,
бо це святе.
Ще в добрий ґрунт зерно потрапить
і проросте,
Ще час просіє мов крізь сито
дні і роки,
І вірю все не марно було,
а навпаки.
Тоді повернеться синами
небесна рать,
І не судити, не карати, а величать.

Ти ниву засівав, Тарас.
Міцнів твій непохитний голос,
Щоб зріс слізьми политий колос
І вітер волі, щоб не згас.

Ти залишив у спадок дар.
Щоб думи всі твої збулися.
Палкі слова твої «Кобзар»,
Житами стиглими звелися.

Ти силу дав любити світ.
Батьківську мову шанувати
І свій синівський заповіт
Про край свій, як про матір дбати.

НІ

Ні, ми не встанемо з колін,
Як так ганебно будем жити
І, ненавидячи, любити
Свою злобу на згубу всім.

Ні, ми не встанемо з колін .
И ми з народженням в проклятті,
Що в нас усе іще в зачатті
Цивілізованих країн?

Ні, ми не встанемо з колін,
Бо в нас нема міцної волі,
Нас хилить, як билину в полі,
Ми боїмося перемін .

Ні, ми не встанемо з колів:.
Як не відчуєш, ти, єдина,
Як всім болять нам Батьківщина
І не за щось, і не взамін.

Невже не встанемо з колін?

**Присвячується матері
і сестрі Майдану
Габрух Любові Францівні**

Як же розпочати розповідь мою?
Як усе згадаю знову сльози л'ю...

Били на Майдані молодих людей
Повних сподівання, планів і ідей.
Хто насміливсь взяти цей на себе гріх!
Моє серце прагло захистити їх.
Роздала по людях, що живе було
Довго дивувалась вулиця й село.
Сіла на Хмельницький, їду на Майдан:
- «Та куди ж Ви, мамо?» - хлопець запитав
- Буду вам робити, діти, канапки,
Чаєм напувати з доброї руки.

Так воно і сталось, що на кухні я
Майдан годувала з іншими щодня.
Хлопців я відправляю, тишком втру сльозу,
Як хвилинка випаде на Майдан біжу.
Там таке братерство – серце рветься ввись
Наче над Майданом янголи знялись.
Наберусь наснаги, наберуся сил
І на кухню знову, бо роботи вир.
Захворіла вкотре, думала мине,
Та хвороба збила зовсім з ніг мене.
Лікувалась вдома, біль у грудях втих.
Як там мої хлопці, як же я без них.
Їду знов на Київ самоходом я,
Там зосталось серце, там моя сім'я.
Знов мене на кухню старшою беруть,

Та вже влади сили зло своє плетуть.
Насувалась чорна хмара на Майдан,
Невже не відбитись від смертей і ран.
Моторошно стало на душе моїй,
Наче відправляю хлопців справді в бій.
На Верховну Раду рушили вони.
Яка сила люду! Боже бороні!
А тривога вилась, як змія у ніг,
Звісткою з'явилась – «Беркут» б'є своїх.
До вікна припала, гірко на душі.
Повз палац наш бігли на Майдан усі.
Тут звільнить Жовтневий поступив наказ.
В чом була схопилась й зупинилась враз:
Там же документи хлопчаків моїх,
Я ще може встигну позбирати їх.
Та відчула близько тупіт ніг ураз,
Затиснула швабру зі страху в руках,
На відро присіла, де до штабу вхід,
Поряд примостився глухий старезний дід.
Тихо, діду, цитьте, «беркутівці» тут,
Бачите, он хлопця побитого ведуть.
Стали знову бити, кинули до ніг,
Я ж все намагалась відтягнути їх.

- «Ах старая ти сука, где водка покажи»

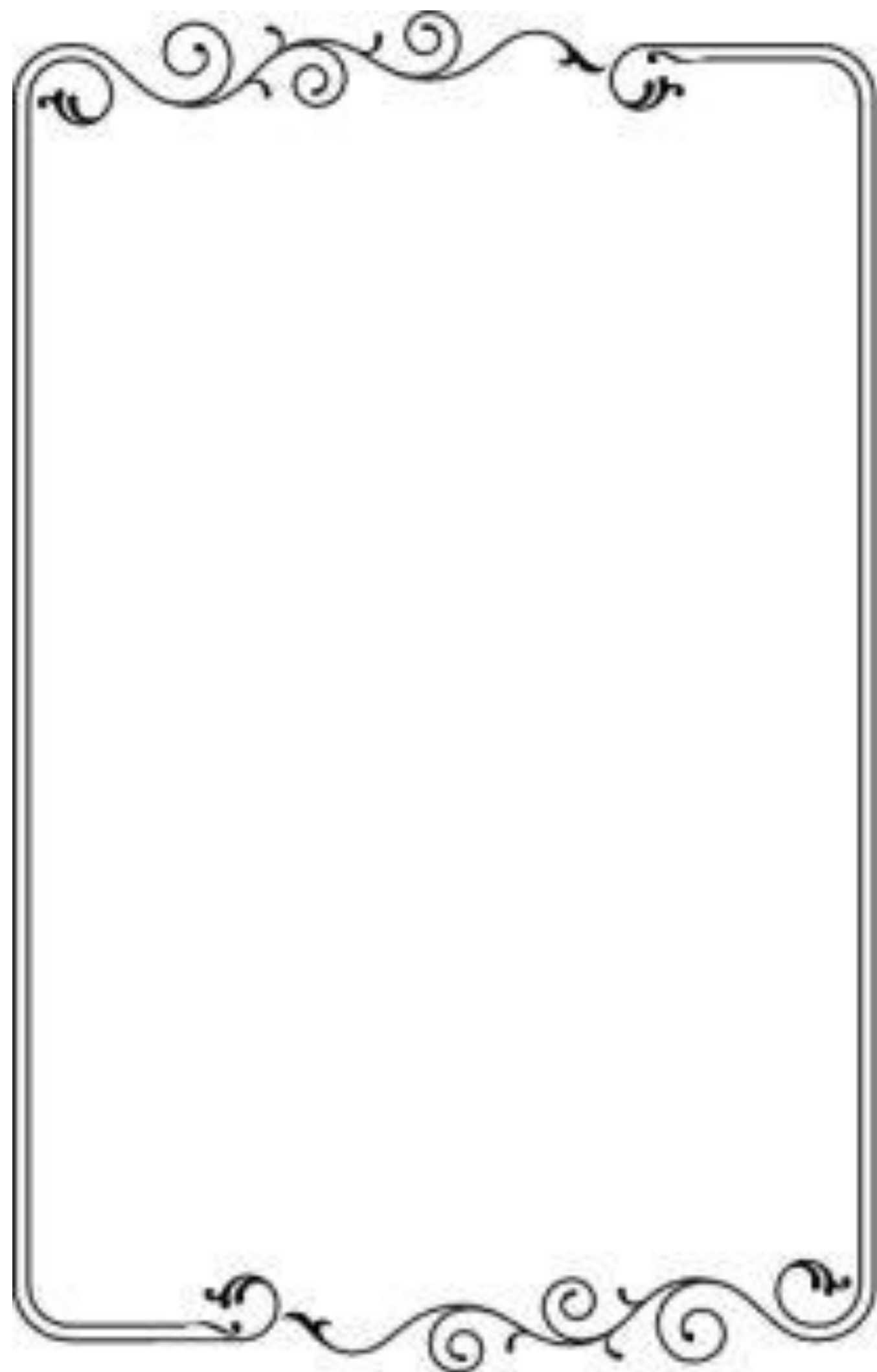
Я ж швабру притискаю: «Боже борони...»
А як громити стали їжі й ліків склад
Мужності набралась, що ж ти робиш гад?
Нишпорили в речах, тягли все що могли,
Тоді мене від штабу із дідом відтягли
Ще й там награбували, зняли переполох,
І знову нас із дідом залишили удвох...
І тут потягло димом, відкрили двері вмить,

А там під смолоскипом якійсь мазут горить.
По воду швидко збігла, не знаю й скільки раз,
Як добре що зосталась, а то б згорів палац.
Та в цьому всьому пеклі знайшла і добрий знак,
Тут лікар залишився й поранений юнак.
Вдягнув нас у халати: «Ви тут працівники,
То ж позбирайте ліки й потрощені голки».
На Беркут нуль уваги - вирішую все я.
І трішечки віджила немов душа моя.
Та в вікна подивилась – увесь Майдан в вогні,
Доносились тривоги звідтіль слова мені:
«Протриматись до ранку! Кияни підійдуть...»
Та там же мої хлопці без мене пропадуть.
Візьму бинти і ліки в халаті я піду

І може своїх хлопців живими віднайду.
Дісталася нарешті жаданої мети,
Але стену вогненну мені не перейти.
Я плакала, кричала, не знала що робить,
Та раптом розвернулась в одну рішучу мить
Пішла я на вороже розвернуті ряди:
«Отямтесь, що ви робите, ми сестри і брати!»
Підходила до старших: «Не віддавай наказ»,
Та відвертали очі від мене кожен раз.
Так довго я благала серед рядів отих,
Та не посмів чіпати мене ніякий псих.
Вернулася в Жовтневий, бо куди ще йти,
А тут якраз синочки змогли мене знайти.
Як ми обіймались, сліз і емоцій шквал...
Відвоювались, мамо. В машину й на вокзал.
Була в домашніх капцях, в подертом кафтані,
Якусь незграбну хустку накинули мені...

Лиш в область я дісталась, бо грошей більш нема,
Ще в ноги так замерзла, на вулиці ж зима.
Так соромно, аж плачу ідучи до людей,
З Майдану повертаюсь – ні грошей, ні речей.
Та хтось би гривну в руки, чи добре слово в слід,
(Твоє велике серце розбилося об лід.)
Згадала, хтось в дорогу дві шоколадки дав,
Усе що в когось було, що мав в ту мить Майдан.
Просила продавчиню разів так може з п'ять,
Погодилася врешті на гривні помінять.
Дісталась до райцентру, а пішки ген іще...
І так болить щось зліва, чи серце чи плече.
Машини проїжджають, махну рукою «Стій !»
Та на Майдані легше, ніж цих байдужих стрій.
Машини їдуть, їдуть із прапорцями всі.
Сльозина покотилась по зморенім лиці.

Жаль, що отак звернулась ця розповідь в сувій,
Не розпізнали святість у одежині тій.
Герої, ті що поряд, не всі на видноті,
Впізнаєш лиш по серцю й сльозині на щоці.

*Вони не пнуться у пророки,
Кометами летять в імлі.
Малі відміряні їм строки,
Та є поети на Землі.*

*Та в віршах я душею
не кривила...*

ПОЕЗІЯ

Я повертаюсь у дитинство... Спускалась ніч.
Читав нам з братом батько вірші при світлі свіч.
Читав з таким палким натхненням
дзвенів метал,
І хвилі моря розбивались в підніжжя скал,
І до самих небес піднявшись, лунав наспів,
О, він любив читати вірші, він це умів!

Ціную вірші неслабкої статі,
Рядки на розум гострі і чіткі,
Згоріти то до попелу в багатті,
Втрачати — все тоді до крапки в „і”
І не збентежать дух Ваш труби мідні,
Експресією дихають рядки,
Де кожне слово повновісне, гідне
Зворушує небритістю щоки.
І я своїм натхненням їм завдячу.
Така в них сила і така жага.
Я Вам, поете, в віршах те пробачу,
Чого б в житті пробачить не змогла.

Старіють вірші, як старіють люди,
Хоча відома істина проста:
Те, що є справжнім — вічним завжди буде,
Бо непідвладна часу висота.
Таких вершин мені не підкорити,
Хоч в долі ще моїй не крайній строк,
Та світ любити, вчитись в ньому жити,
Хоч зрідка підійматись до зірок
Я буду знов, хоч спопеляю крила
Об ті нещирі істини буття.
Та в віршах я душею не кривила
І в цім в мені немає каяття,
Набила гулі і не раз ще буду.
За битого небитих двох дають,
Живу і не сповідаю Іуду,
Цінуючи життя й його найвищу суть.

МУКИ ТВОРЧОСТІ

Такі слабкі, ні новизни, ні грації,
Не обійтися їм без операції,
Їх породила й рятувати мушу,
Вдихаючи вогонь у них і душу.
Щось відсічу, і долатаю знову,
Їх перевію на зерно й полову,
Їм в милиці знаходжу інтонацію —
І відправляю їх в реанімацію.
Втрачаю, як приречена, надію
На те, що чогось варта, щось умію.
Замало хисту — ось у чому рація:
Не допоможе їм реінкарнація.
Та щось від них лишилося у спадку
І починаю знову
все спочатку.

Не для фанфар з їх співом перемоги,
Не ради слави пишуться вірші
І лиш в однім нема перестороги —
Це залишитись спомином душі.

М. КОВАЛЮ

Слова і душі не змілили,
І зерна визріли в ріллі,
І роду корені не зтіли,
Бо є Поети на Землі.
Вони не пнуться у пророки,
Кометами летять в імлі.
Малі відміряні їм строки,
Та є поети на Землі.
їх душі - як стрімкі потоки,
Бо вічні помисли й жалі.
Є в нації сакральні соки:
Ще є Поети на Землі.
Для чогось Бог їм дав таланти,
Високі душі - не малі.
Хоча Поети - не атланти
Тримають світ цей на Землі.

Владимиру КАСАКОВИЧУ

...А вдохновенье строк
жило, искрилось, пело.
Какое божество
Вашей рукой владело.
И вязь обычных слов
в извечных проявлениях
Дарованы судьбой
в ярчайших откровеньях.
Ваш молодой напор –
где каждым словом в точку,
Чтоб захотеть рвануть
земную оболочку.
Все чувства обнажив,
берет меня в охапку.
Я женщина, но я
снимаю, сударь, шляпку.

Ступенями**Ваших****Стихов**

Я опускаюсь все ниже
Где кладезь из россыпи слов,
Ларцы поэтических книжек.
Чем дальше я вглубь ухожу,
Тем выше вздымаюсь я духом
«В плену Ваших строк» -
я твержу.

Всей кожей,**зрением, слухом.**

МІЙ РАЙ

Не відректись мені, поету,
У дні щасливі, дні сумні,
Цього пера й душі дуету.
Що був дарований мені.
Не всім, можливо, зрозумілу,
Але цього не прагну я,
Збагнув, щоб ти цю жінку зрілу
З світосприйманням немовля.
Що наче вперше відкриває
Цей світ на дотик і на смак
І все ж про нього дещо знає...
Ось так, коханий мій, ось так.

Я вдячна кожній вашій музі
Мої палкі поети-друзі,
Що в кожного свій стиль і мова
Слова звучать неоднаково
Вас прагну всіх відчути, мушу,
Бо кожен вклав у вірші душу
То нерв оголений вона,
А то бринить ,немов струна
Беру у руку оцю книжку
І розчинаюсь в ній без лишку
І часом з подиву німію
Чому писати так не вмію

РІДНА МОВА

Знайти б слова, зуміть сказати
Як серце в грудях рветься ввись
Від пісні, що співала мати
Мене гойдаючи колись.
Ту мову, що ми всі всотали
Із материнським молоком
Нам прадіди заповідали
Мечем і потом, і добром.
І славить будем Україну
Допоки цей існує світ,
Бо рідну мову, як перлину,
Народ беріг із роду в рід.

Через терни до омріяних зірок.....	3
<i>Колискова долі...</i>	
Тезка.....	6
Невигадана історія.....	7
Колискова долі.....	9
Бувало.....	9
Митець.....	10
Дзеркальце.....	10
«О, мій непримиренний критик...».....	11
«Щире слово і пізня розмова...».....	12
«Буруль дзвінкий веселий перестук...».....	13
Молитва про сина.....	13
Ярмолинецький вальс.....	14
«Причепурюсь до шарму і блиску...».....	15

Ти летіла, а не йшла сповнена коханням...

«Ні, нічого немає між нами...».....	18
«Ти летіла, а не йшла, сповнена кохання...».....	18
«Хвороба з назвою кохання...».....	19
«У серця обірвалася струна...».....	19
«Час лікує — прошу не лікуй...».....	19
Одвічне.....	20
Мій рай.....	21
«Відчути хочу світ оцей...».....	21
«Сніжком засипало алеї...».....	22
«Не йди! Хай світ не вибухне бідую...».....	23

Зупинись в хвилинку тиху...

«Не стоїть Земля на місці...».....	26
«Навіщо таке проведення...».....	26
«Іще в політ не рвуться крила...».....	26
Споглядаючи зоряне небо.....	27
«Стоїть на пристані душа моя прип'ята...».....	27

Через терни.....	28
«Чи виписалась вся і в тому гніт тривоги...».....	28
Ніч.....	29
«У літній день...».....	29
Про гроші.....	30
Ода колгоспному конику.....	31
«О, небо вічне, в чім твоя загадка?..».....	32
Істина життя.....	32
«Впіймати невловиму мить...».....	32
Гімн бібліотеки.....	33
«Твори, як ти творець, хвилина вже настала...».....	33
«У всіх своя Голгофа...».....	34
Поле долі.....	34
«Як Бога ради подають...».....	35
«А наше сумління приходить без стуку...».....	36
«Намішано у світі всього...».....	36
«Технар ви, практик чи естет...».....	37

Не замовкай ще, сонячна сюїто...

Осінь.....	40
Віхола.....	41
Кінець літа.....	41
«Розкриє сонце золото долонь...».....	42
«Осінь плаче дощами рясно...».....	42
Сонячний вірш.....	43
Сон в грозову ніч.....	43
«Твоє, осінь, личко змарніле...».....	44
«Дорога пахне пилом, споришами...».....	45
Осінній пейзаж.....	45
«Ялини у шубі біліють...».....	45
«Осіння ніч. Сон вдома не ночує...».....	46
«А небо приручити не вдається...».....	46

Еліті нації.....	48
Україні.....	49
Українці.....	50
«Ой ховала мати сина, ховала...».....	51
Новорічні бажання.....	52
«Не вбивай синів моїх...».....	53
«Не звикнеш до болю, до втрати...».....	54
«Зневірились у сподіваннях...».....	55
«Ти ниву засівав, Тарас...».....	56
Ні.....	57
«Як же розпочати розповідь мою?...».....	58

Та в віршах я душею не кривила...

Поезія.....	64
«Ціную вірші неслабкої статі.....	64
«Старіють вірші, як старіють люди...».....	65
Муки творчості.....	66
«Не для фанфар з їх співом перемоги...».....	66
М.Ковалю.....	67
Владимиру Касаковичу.....	68
Мій рай.....	69
«Я вдячна кожній вашій музі...».....	69
Рідна мова.....	70

Літературне видання

Невигадана історія

Збірка поезій

Відповідальна за випуск:
Гриб М.А.

Редагування:
Гриб М.А.

Комп'юльне опрацювання:
Слободян О.Л.

Підписано до друку 2016р. Формат 21х14,7
Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman
Друк різнографією. Наклад 40 примірників.

Віддруковано з готового оригінал – макета Ярмолинецька ЦРБ
Смт. Ярмолинці, площа 600-річчя Ярмолинець, 1а